

מרק אבן

י.מרקל

כשהמשיך בדרך הגיע לחנות ירקות. הוא נכנס פנימה ושאל את הזבן "שלושה ימים תעיתי ביער. אולי תוכל לתת לי קצת אוכל ומקום כלשהו כדי לנוח?"

"ותוכל לשלם לי?" שאל הזבן, וכשהזקן נע בראשו ענה הזבן "כל אחד יכול לומר זאת!" וגירש אותו מהחנות.

הזקן המשיך בדרך ונעמד לפני אטליז. הקצב יצא החוצה ושאל מה רצונו.

"שלושה ימים נדדתי ביער בלי לאכול. אולי תוכל לתת לי משהו לאכול?"

"ויש לך כסף כדי לשלם?" שאל הקצב.

"לא, אין לי כסף" ענה האיש.

"זה יכול לספר כל אחד" אמר הקצב וחזר לחנותו.

"אין ברירה, צריך לנהוג אחרת" אמר לעצמו הזקן "האנשים כאן יתנו לי למות מרעב."

כשהמשיך בדרך ראה פתאום בתעלה סיר ישן.

היה היה פעם אדם זקן שלא היה לו בית ללון בו ולא כסף כדי לקנות אוכל. הוא נדד בכבישים וכשהיה מגיע לכפר כלשהו ביקש בבתים אוכל ורשות ללון במתבן.

יום אחד הוא תעה ביער ושלושה ימים נדד עד שבסוף יצא משם והגיע לכפר קטן.

הוא היה עייף ורעב מאוד כי שלושה ימים לא בא אוכל לפיו.

הוא דפק בדלת של הבית הראשון. פתחה לו אישה ששאלה "מה רצונך כאן?"

"תעיתי ביער שלושה ימים. אולי יש לך דבר מה לתת לי לאכול ומקום כלשהו כדי לנוח?"

"זה יכול להגיד כל אחד!" נזפה האישה וטרקה את הדלת לפניו.

הוא לקח אותו, ניקה היטב, אסף קצת זרדים להסקה ושם אותם בכיכר שבמרכז הכפר, שם כולם יכלו לראותו. אחר כך מילא את הסיר במים מהבאר, הדליק אש ושם מעליה את הסיר.

ראו ילדי הכפר את האש ובאו לראות מה קורה. אחרי הילדים באו גם הוריהם וגם סבים וסבתות ורצו לראות מה עושה באמצע הכפר הזקן המשונה.

כאשר המים בסיר התחילו לרתוח לקח הזקן אבן שמצא בדרך, זרק אותה לסיר ובמקל התחיל לבחוש במים בהקפדה. הוא לא שם לב לאנשים שעמדו סביב והביטו על מעשיו. כולם רצו לדעת מה הוא עושה עם אבן זו שבמים, אך לא העזו לשאול. בסוף נער אחד לא התאפק והתפרץ "מה אתה עושה?"

הרים הזקן את ראשו וענה "אני מבשל מרק אבן." אחר כך הוציא מכיסו כף, טעם מהמרק

ואמר "כמעט מוכן. וטעים מאוד, אבל אילו היו לי עוד כמה תפוחי אדמה, הוא יהיה עוד יותר טעים."

שני ילדים רצו לשדה הקרוב והביאו לו חופן תפוחים. האיש רחץ אותם, שם לתוך הסיר ואחרי רגע טעם שוב.

"מצוין" אמר וליקק שפתיים "אבל אילו היו לי גם כמה גזרים, היה בוודאי עוד יותר טוב."

בתו של סוחר הירקות רצה מיד לחנות והביאה לו צרור גזר. שוב הכניס הזקן את הגזר לסיר, נתן לו להתבשל קצת, טעם ואמר "עכשיו המרק נהדר. אבל אילו יכולתי להוסיף עוד חתיכת בשר... איזה מרק נפלא הייתי אוכל."

רץ מיד שולית הקצב והביא חתיכת בשר בקר הגונה, וגם אותה שם הזקן בסיר.

בסוף הוא טעם והכריז "טעם נהדר למרק שלי" ומיד שאל את הילדים האם ירצו גם הם לטעום. הילדים הביאו כפות וצלחות, ישבו סביב הקבצן

ואכלו איתו ביחד את המרק. עוד לא טעמו מעולם מרק טוב מזה. וכאשר כולם אכלו התמתח הזקן ואמר "אילו היה לי עכשיו קצת חציר כדי לשכב ולנום קצת..." הילדים מיד הובילו אותו למתבן והוא נשכב ונרדם שם. אנשי הכפר התפלאו ממרק האבן הטעים שלו, אך לא העזו לשאול על סודו. בסוף האישה, שאצלה הוא ביקר לראשונה, לא התאפקה יותר וביקשה שיגלה לה איך הוא מצליח לבשל מרק טעים כזה מאבן. "אבל זאת לא אבן רגילה" אמר האיש "זו אבן מרק מיוחדת. וככל שהיא מתבשלת יותר זמן, כך המרק נעשה טוב וטעים יותר. אני עוזב עכשיו אבל אוכל להשאיר לך את אבן הפלא שלי." הוא אסף בהסתר אבן מצד הדרך, נתן לה אותה והלך לדרכו. האישה הייתה מאושרת. היא מיד הזמינה את

כל הקרובים והמכירים שלה לארוחה. מוקדם בבוקר הדליקה אש בתנור, כדי שהמרק יתבשל מה שיותר זמן. היא שמה את הסיר עם האבן מעל האש, וכאשר הגיעו האורחים טעמה את המרק. אבל הוא לא טעם לה כלל. לכן אמרה למתאספים שהמרק עדיין לא מוכן ושצריך עוד לחכות עד שהאבן תשחרר את טעמה הנפלא. אחרי שלוש שעות היא טעמה שוב אבל הטעם היה כמו קודם. של מים קצת מלוכלכים. ושוב הסבירה לאורחים שהמרק צריך להתבשל עד הערב. אבל גם בערב המרק לא טעם טוב יותר. בינתיים האורחים נעשו רעבים, כעסו והלכו משם. "אינני מבינה" אמרה לעצמה האישה "הרי עשיתי בדיוק כפי שאמר לי הקבצן."